

det foreslaas, at Lærerne skal have Autorisation, hvilket ikke kræves efter de gældende Bestemmelser. Man foreslaar, at Lærerne skal godkendes af Politiet. Saaledes som Bestemmelserne er nu, kan den, der ønsker at uddanne sig til Automobilfører, gaa hen til en hvilken som helst Person, der blot har Kørekort, og hos denne faa sin Uddannelse. Den paagældende skal ganske vist efter de gældende Regler møde og aflægge Prøve; og denne Pligt til at aflægge Prøve foreslaas opretholdt. Men jeg mener, at det, at man aflægger Prøve, ikke er helt tilstrækkeligt til Sikring af en betryggende Uddannelse. Et heldigt Supplement til den foreskrevne Prøve vil det være, at den Mand, der har uddannet vedkommende, skal være godkendt som Lærer af en offentlig Myndighed, efter Lovforslaget af Politiet. Dette Krav om Godkendelse af Lærerne vil gøre Uddannelsen mere betryggende, end den er i Øjeblikket.

Ligesom Automobilfærdselen er undergivet en stadig Udvikling, saaledes foregaar der ogsaa ganske naturligt paa Lovgivningens Omraade en stadig Udvikling. Det er f. Eks. ganske naturligt, at man efterhaanden udvider Omraadet for de Strækninger, hvor Automobileerne har Adgang til at færdes. En saadan Udvidelse foreslaas ogsaa i det foreliggende Lovforslag, idet man i nogen Grad foreslaar Omraadet udvidet derved, at man for Fremtiden skal kunne køre med Automobileer paa alle de almindelige kommunale Veje, hvilket man hidtil ikke har maattet. Dette kan jeg ganske slutte mig til, idet jeg selvfølgelig er klar over, at Omsætningen ikke alene i Byerne, men ogsaa i Byernes Omegn, ude i Landdistrikterne, nu i stærkere Grad betjener sig af Automobileer, og det er ganske naturligt, at Automobileerne faar Adgang til at køre der, hvor Omsætningen kræver det.

I § 27 foreslaar man Hastighedsgrænsen, som for Tiden er 45 km i Timen, sat til 55 km i Timen paa Vejstrækninger, der er overfladebehandlet eller forsynet med forstærket Vejdække. Jeg har i og for sig ikke noget imod, at man øger Hastigheden, særlig da jeg er klar over, at Automobileerne mange Gange kører mere end 45 km, om end dette i og for sig ikke skulde være nogen Børgundelse for, at man lempede Bestemmelserne. Jeg maa imidlertid indrømme, at efterhaanden som Vejene bliver forbedret, er der en vis Grund til at sætte Grænsen op. Men denne Begrundelse er mig ikke tilstrækkelig, thi det er ikke nok,

at en Vej er overfladebehandlet eller forsynet med forstærket Vejdække; jeg ønsker tilføjet, at saa skal i hvert Fald Vejen ikke være smal, den maa have en vis Bredde. Yderligere ønsker jeg gerne at sige, at hvis den forøgede Hastighed skal kunne tillades, bør det i alt Fald kun være paa Vejstrækninger, hvor Oversigten er fuldt betryggende. Vi har jo andre Bestemmelser, der siger, at Politiet kan nedsætte Hastigheden, hvor Overskueligheden er ringe; men der er Grænsetilfælde, hvor Politiet ikke har nedsat Hastigheden, og hvor altsaa den forøgede Hastighed kan praktiseres, skønt Forholdene vedrørende Overskueligheden er af den Karakter, at det vilde være fuldkommen uforvarligt, selv om Vejstrækningen var overfladebehandlet eller forsynet med Forstærkning, at køre med den foreslaaede højeste Hastighed. Jeg mener altsaa i alt Fald, at Hastighedsbestemmelsen bør begrænses noget. Jeg vil ikke sige, jeg ønsker at opretholde en Hastighedsgrænse af 45 km; men kan jeg ikke faa tilstrækkelig betryggende Bestemmelser indsat paa de Omraader, som jeg her har nævnt, med Hensyn til Vejenes Bredde og med Hensyn til Vejenes Overskuelighed, saa vil jeg meget fraraade, at man gaar til en forøget Hastighed.

Det har for mig været nævnt, at det maaske ikke er helt overensstemmende med Tidens Krav, at man i § 38 har forhøjet Forsikringsbeløbet, som tidligere var 20 000 Kr., til 30 000 Kr. — jeg tror, at det nuværende Beløb er 20 000 Kr. Men jeg skal ikke gøre nogen Indvending derimod, idet jeg ser saaledes paa det, at dette er den Sum, som den enkelte Automobilejer maa have sin Risiko forsikret for; og det vedrører jo i og for sig aldeles ikke den Erstatning, som den enkelte kan faa tilkendt. Det er vel bekendt i al Almindelighed, at der er mange Automobilejere, som ikke er i Stand til ved egne Midler at yde nogen nævneværdig Erstatning til dem, som maaske alene paa Grund af Uagtsomhed fra Automobilejernes Side kommer til Skade, og det er derfor kun naturligt, at man paalægger disse Forpligtelse til at have forsikret saaledes, at de Folk, som uden egen Skyld bliver Krøblinge, maaske for Livstid, faar en Erstatning, der i nogen Grad svarer til, hvad de har tabt i Legemsførighed. Det medfører naturligvis en Udgift for den paagældende Automobilejer; men hvis det andet Hensyn er tungtvejende nok, mener jeg ikke, man skal undlade at øge Sum-